

**O ISTORIE DIN CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL DIN
CHIRNOGENI, CONSTANȚA, ÎN 25 DE EPISTOLE
A SECOND WORLD WAR STORY FROM CHIRNOGENI,
CONSTANȚA IN 25 POSTCARDS**

Cristina Păiușan-Nuică*

Abstract

The article presents, with the help of 25 postcards discovered at an antique shop in Bucharest, the history of a family from Chirnoveni, Constanța County during the Second World War. Nicolae Carabulea, teacher, husband and father was enrolled in the Romanian Army at the beginning of the summer of 1940, when the Romanian state entered the war, and for two years he was stationed in the country, guarding the new border in Dobrogea. In September 1942 he left for the Eastern Front, where he fought in the battle of the Don bend. Nicolae Carabulea tells his wife, Georgeta, through military postcards, about life in the army, homesickness and the fear of the Soviet front. One impressive postcard is that in which he recounts how he met his brother somewhere in Russia, thousands of kilometers from home. The history of the Carabulea family is the history of thousands of families in Romania who were separated because of the Second World War.

Keywords: military postcards, Carabulea family, Soviet front, Romanian Army, life on the front.

Cele 25 de cărți poștale care compun istoria familiei Carabulea din comuna Chirnoveni, județul Constanța, au fost descoperite de dr. Alexandru Bădescu, șeful secției Patrimoniu din cadrul Muzeului Național de Istorie a României, la un anticariat din București.

Personajele cărților poștale și eroii articolului nostru sunt: Nicolae Carabulea și sotia sa, Georgeta, fiul lor Puiu, care în toamna anului 1942 mergea în primul an la școală, dar și Ilie Carabulea, fratele lui Nicolae. Atras de una dintre cărțile poștale militare în care Nicolae Carabulea povestea cum s-a întâlnit pe front, în Rusia, cu fratele său și au mers 200 de metri împreună, Alexandru Bădescu a achiziționat lotul de 25 de cărți poștale, pe care mi le-a semnalat pentru a le folosi. Citindu-le am descoperit una din acele istorii de familie din perioada celui de-al Doilea Război Mondial, povestea unui elev sergent, apoi plutonier ce a făcut parte din Regimentul 34 Infanterie „Constanța”, care umanizează teribila conflagrație. Nicolae Carabulea era învățător în comuna Chirnoveni, județul Constanța în cel de-al doilea deceniu al perioadei interbelice, iar intențiile sale de însurătoare le aflăm

---

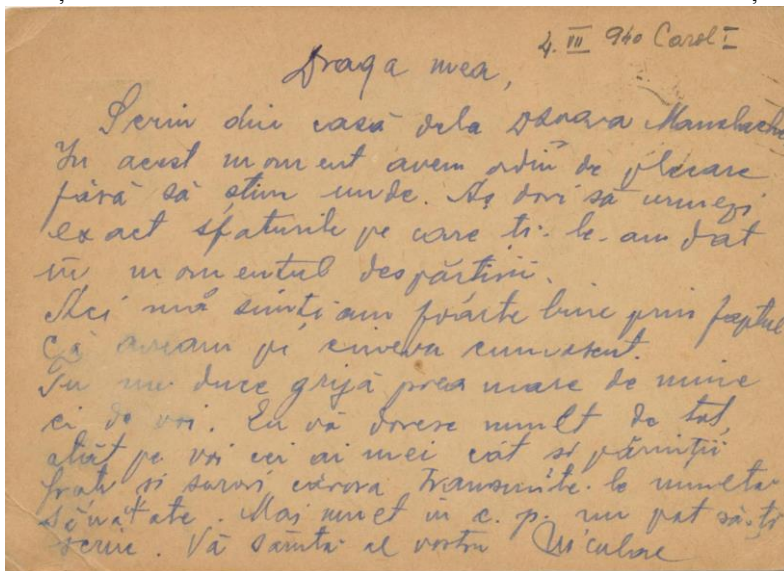
* Cercetător științific în cadrul Secției de Istorie Modernă, Medievală și Contemporană a Muzeului Național de Istorie a României; doctor în istorie; email: crispaiusan@yahoo.com.

dintr-o carte poștală trimisă lui de către fratele său, Ilie Carabulea, care se afla la Satul Nou, unde nu o ducea prea bine necunoscând pe nimeni, dar „din când în când scap caii prin Constanța și Medgidia”.

Cartea poștală trimisă în 11 martie 1934 începe istoria familiei Carabulea.

În cea de-a doua carte poștală militară, pe care apare ștampila „Cenzurat”, datată „4 iulie 1940 Carol I”¹, Nicolae Carabulea îi scrie soției, Georgeta Carabulea, pe adresa lor din comuna Chirnogeni. Din acest document aflăm că Nicolae Carabulea avea ordin de plecare, dar nu i se comunicase unde, și că era „elev sergent” în compania 12, Batalionul III, a Regimentului 34 „Constanța”. El îi precizează soției că scrisorile destinate lui trebuia să le trimită la Oficiul Poștal nr. 91.

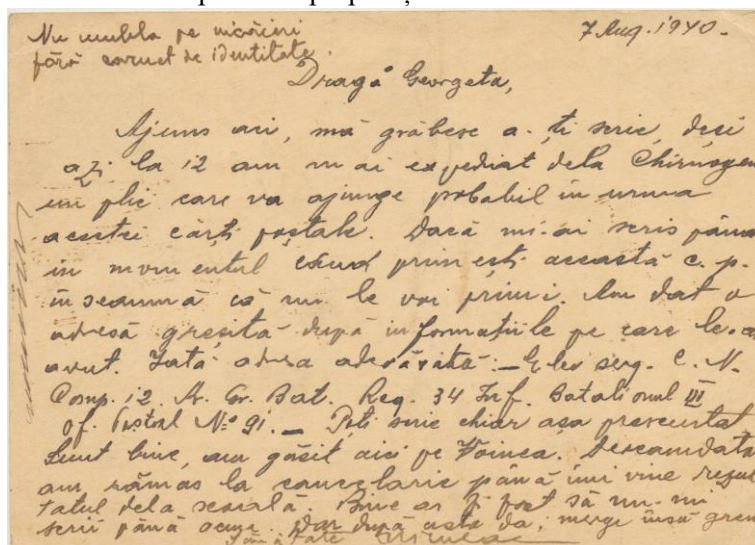
¹ Localitatea Carol I.

Cea de-a treia carte poștală militară, datată „7 iulie 1940” și trimisă din Ploiești, este adresată „dlui Ion Alecu Petre, comuna Tuțulești, județul Argeș”, socrul său, dar, în fapt, tot soției. Aflăm astfel că Georgeta Carabulea părăsise județul Constanța, mutându-se temporar în Argeș, la Tuțulești, unde locuia la familia sa. Pentru a răspunde zvonurilor negre ce circulau despre posibilele pierderi teritoriale ale statului român, Nicolae Carabulea le scria alor săi: „Mai luați și voi ziare de pe la Pitești, că văd că trăiți sub panica femeilor. Nu e situațiunea așa cum o descrii tu”.

Correspondența din anul 1940 a soților Carabulea se desfășura după ultimatumul sovietic adresat României în problema Basarabiei (26 iunie 1940), când românii asistaseră înspăimântați la răpirea Basarabiei și a Ținutului Herța.

Zvonuri privind cedarea Cadrilaterului, chiar a întregii Dobroge, circulau în toată țara, precedentul exista și toți românii îl trăiseră în zilele negre ale sfârșitului lunii iunie 1940. În acest context, Nicolae Carabulea încerca să-și liniștească soția, care părăsise Dobrogea împreună cu fiul lor, refugiindu-se la părinții ei, în județul Argeș.

După circa o lună, la 7 august 1940, într-o altă carte poștală militară, trimisă chiar de la Chirnoveni, unde era cantonat la cancelarie, Nicolae îi scria soției „Nu umbra nicăeri fără carnet de identitate”. Tânărul învățător spera că intervențiile făcute la autorități pentru a-l scuti de plecarea pe front îi vor reda statutul de civil sau măcar cantonarea temporară la propria școală.

Ne umbra pe nicăieri
fără carnet de identitate.
7 Aug. 1940.
Draga Georgeta,
Am scris ieri, mă grăbesc a te scrie, deci
azi la 12 am m-ai expediat dela Chirnoveni
un plic care va ajunge probabil în urma
acestei cărți poștale. Dacă mi-ai scris până
în momentul când prin est aceasta e p.
în seama ta co-mă le voi primi. Am dat o
adresa greșită după informațiile pe care le-am
avut. Data adresa adevarată: - L. 100 serg. C. M.
Comp. 12. A. Gr. Bat. Reg. 34 Inf. Batalionul III
of. Postal N.º 91. - Te scriu chide așa precum
sunt bine, am găsit aici pe Ținca. Desamdata
am rămas la cancelarie până îmi vine regul.
tatul dela școală. Sine ar fi pot să m-
scrii până acuma. Dar după asta va, merge însoțit
de la Pitești

Din epistola din 23 septembrie 1940, de după Dictatul de la Viena (30 august 1940) și Tratatul de la Craiova (7 septembrie 1940), aflăm că Georgeta se întorsese la Chirnoveni, iar soțul o învăța cum să-și depună dosarul de învățătoare și să-și declare vechimea în muncă.

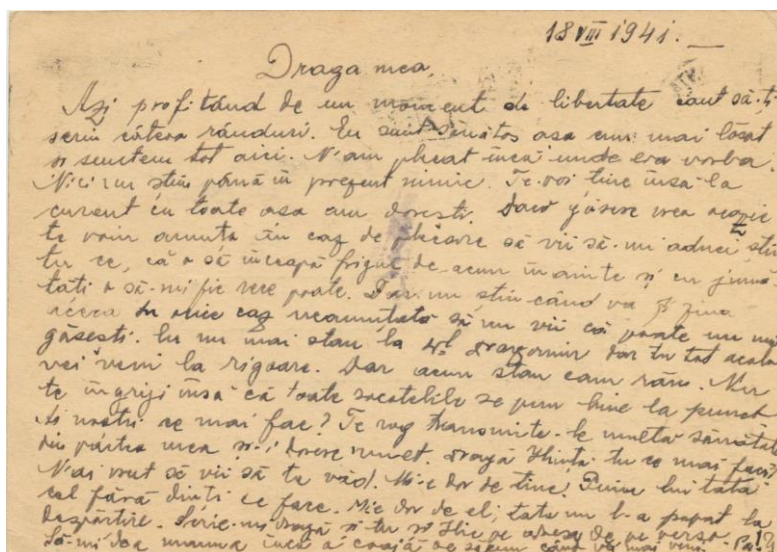
Limitarea pretențiilor bulgare la Cadrilater și încheierea Tratatului de la Craiova au dus la apariția unui val de refugiați în județul Constanța, la retragerea autorităților și a Armatei Române de pe teritoriul Cadrilaterului, dar și la liniștirea zvonurilor negre conform cărora Dobrogea întreagă trebuia cedată bulgarilor.

În vara-toamna anului 1940, în doar trei luni de zile, România pierduse: Basarabia, Nordul Bucovinei și Ținutul Herța (în urma ultimatumului dat de către Uniunea Sovietică la 26 iunie 1940), Nordul Ardealului (în urma Dictatului de la Viena, din 30 august 1940) și Cadrilaterul (în urma Tratatului de la Craiova, 7 septembrie 1940), lovituri teribile pentru statul român.

Nicolae Carabulea îi scrie soției, povestindu-i viața sa de militar și dar și despre dorul de casă și de viața lor de dinainte de 1940. Speranțele sale erau legate de rămânerea în serviciul auxiliar, fiind învățător.

Sergentul Carabulea credea că, după cedarea Cadrilaterului, va rămâne cu regimentul în județul Constanța și va putea fi vizitat de către soție și ceilalți membri ai familiei.

Correspondența celor doi soți pe timp de aproape un an, din toamna lui 1940 până în august 1941, nu s-a păstrat. Astfel, ajungem la o carte poștală militară expedită pe 18 august 1941, când sergentul se afla cantonat tot în județul Constanța.

Fără a-i da informații despre soarta sa și a camarazilor săi, Nicolae Carabulea îi cerea soției, în august 1941, să-i aducă haine groase în caz de plecare, sperând să știe din timp când avea să se petreacă, pentru a putea să-și ia rămas bun.

În anul 1941, Regimentul 34 „Constanța” a asigurat apărarea litoralului Mării Negre, rămânând pe teritoriul județului, nefiind trimis pe Frontul de Est.

După încă un an, la 12 august 1942, aflăm dintr-o altă carte poștală militară că Nicolae Carabulea se găsea tot în județul Constanța, că plecase spre Valul lui Traian, compania sa fiind cantonată lângă o fermă, și că își uitase haina groasă la Hotelul Continental din Constanța.

Spre Frontul de Est

Analizând tipizatele militare trimise de Nicolae Carabulea începând din anul 1942, pe acestea era inscripționat „Atențiune: Nu se scrie nimic în legătură cu Armata. Nu se trece localitatea”, cerere respectată de către acesta pentru a fi sigur că îi vor ajunge acasă cărțile poștale militare.

Conform cărții poștale trimise pe 6 septembrie 1942, Nicolae Carabulea se pregătea de plecare, ce avea să aibă loc a doua zi dimineața, luni 7 septembrie 1942². El scria soției că îi părea rău că nu se mai văzuseră, deși o așteptase la toate trenurile. De asemenea, o anunță că primiseră itinerariul spre Frontul de Est, către care fratele său Ilie, pe care îl întâlnise la Cumpăna, unde și-au luat rămas bun, pornise deja.

Prima oprire a fost la Cernăuți, la 9 septembrie 1942, de unde sergentul își anunța soția că este ultima scrisoare din țară. Tonul scrisorii era extrem de trist: „Eu mă consider de acum plecat de acasă, **iar pe voi toți vă rog să vă purtați în spiritul timpului ... rugați-vă lui Dumnezeu pentru mine. De aici peste câțiva km trec frontiera**”, își încheie el epistola.

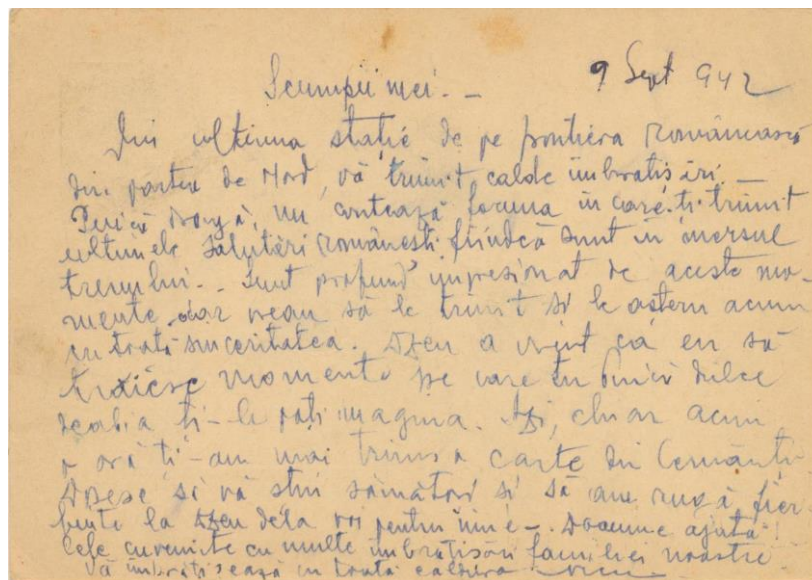
Nicolae Carabulea avansase, era acum plutonier în compania 5, Batalionul II al Regimentului 34 Infanterie „Constanța” (cu o istorie îndelungată, fiind înființat în anul 1894). Informațiile le aflăm dintr-o carte poștală militară, datată 15 septembrie 1942, pe care la adresă acesta scrie „Plutonier”. Regimentul său a făcut parte din Divizia 9 Infanterie, ce era comandată de generalul C. Panaitiu³, ajutat de către locotenent colonel C. Constantinide, și făcea parte din Armata 3 Română. Regimentul 34 Infanterie „Constanța” a fost comandat pe frontul de Est de către locotenent-colonel Dumitrescu.

---

² La în 1 septembrie 1942 Divizia 9 Infanterie a fost trimisă pe frontul rusesc în zona Donului. Transportul Diviziei s-a făcut cu trenul până la Stalino, apoi s-a mărșăluit șase săptămâni până la linia frontului.

³ Constantin Panaitiu (1888-1958) general român, comandant al Diviziei 9 Infanterie în perioada 2 august 1942-20 martie 1943.

Plutonierul trimite acasă și o a doua carte poștală cenzurată, datată tot 9 septembrie 1942. Din trenul ce plecase din Cernăuți scrie: „**Sunt profund impresionat de aceste momente, dar vreau să le transmit și le aștern acum cu toată sinceritatea.** Dumnezeu a vrut ca eu să trăiesc momente pe care tu Puică dulce de abia îi le poți imagina. Azi, chiar acum o oră îți-am mai trimis o carte din Cernăuți. Doresc să vă știu sănătoși și să am rugă fierbinte la Dumnezeu de la voi pentru mine. Doamne ajută!” Părăsirea țării și apropierea temutului Front de Est îl făcuseră sentimental.

A doua zi, 10 septembrie, Nicolae Carabulea îi scrie soției pe o carte poștală militară germană, ce poartă ștampila „Societatea Națională de Cruce Roșie a României. Centru de îndrumare nr. 4”. El îi povestește drumul și o anunță că se afla „într-una din stațiile principale din Polonia”. Cenzura a șters cu creionul acest lucru, fără a face însă informația de necitit.

Nicolae Carabulea mai scrie celor dragi: „Puică dragă și iubit copilaș, **aseară pe la ora 18.44 am salutat cu respect pământul românesc în momentul trecerii Prutului. A fost un moment de mare zguduire sufletească pentru mine.** De la data când începi să-mi scrii, te rog să-mi scrii în plic și chiar recomandat, în fiecare săptămână. Vă pupă dulce Tata”.

„În Polonia cerșesc copiii și oameni mari”

Tot la 10 septembrie 1942, sergentul trimite acasă o frumoasă carte poștală din Lemberg, reprezentând piața centrală a orașului, redenumită, după ocuparea Poloniei de către nemți, „Adolf Hitler Plaz”.

Cartea poștală din 12 septembrie 1942 are un timbru care-l reprezintă pe Hitler, iar cenzura a tăiat toate numele de localități, dar fără a le anonimiza total.

„Pe ziua de 10 septembrie ți-am scris o vedere din Lemberg (Lwow, Polonia). Azi îți scriu din Ucraina (cenzurat). Impresii de călătorie foarte multe și interesante. **Impresionează f. mult criza din Polonia.** Acum peste 15 ne continuăm drumul spre Rusia, dar nu știm pe unde vom merge. Probabil pe la Kiev (cenzurat), apoi spre (cenzurat) Stalino. Tu ce mai faci? Eu sunt sănătos și schimbarea climei îmi face poftă de mâncare. Cât va dura”.

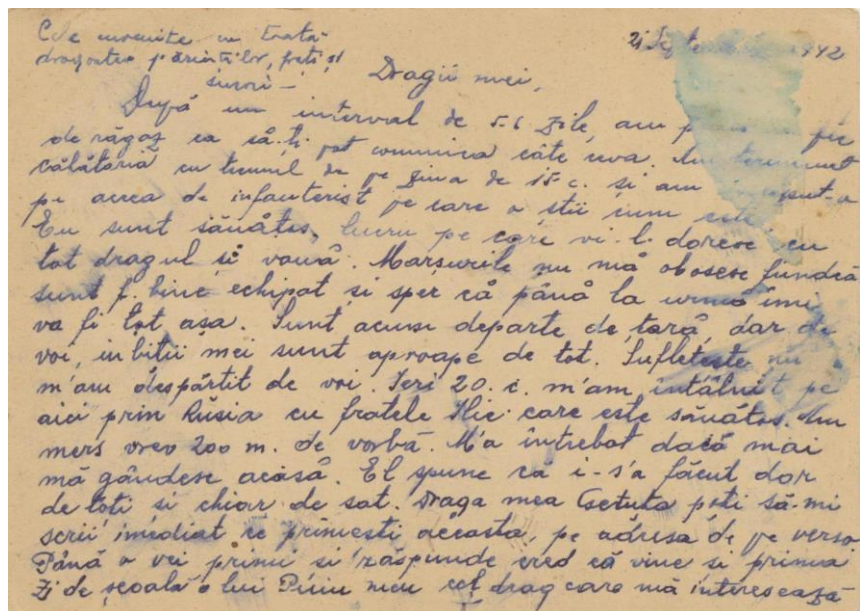
La 15 septembrie 1942, Nicolae Carabulea îi povestește soției: „Din Lemberg ți-am trimis chiar o vedere. Încep cam așa. **M-a impresionat în mod deosebit sărăcia care se află în Polonia. Țara Românească, așa cum se află acum, trecută prin atâtea greutăți, e un adevărat Rai pe pământ. În Polonia cerșesc copiii și oameni mari pâine de la soldați pe mărci în valoare de 2-3 și 500 de lei bucata.** În Lemberg am luat o cruciuliță cu un lanț elegant, pe care nu știu dacă aș putea să ți-o trimit, pe 10 țigări. Este pe aici, chiar aproape de granița rusă, o criză nemaipomenită de săpun și de tutun. Un pachet de țigări se evaluează în bani românești cam la 2.300 lei. În Ucraina în schimb se găsește pâine; nu multă, dar tot au. O recoltă pe aici foarte frumoasă, de abia acum se termină seceratul și începe treieratul”.

Cartea poștală din 21 septembrie 1942 povestește drumul cu trenul din 15 septembrie, urmat de marșuri. „Marșurile nu mă obolesc pentru că sunt foarte bine echipat și sper că până la urmă va fi tot așa. Sunt acum departe de țară, dar de voi iubii mei sunt aproape de tot”⁴.

Partea cea mai emoționantă a acestei corespondențe se află în această carte poștală: „**Ieri 20 c. m-am întâlnit pe aici prin Rusia cu fratele Ilie care este sănătos. Am mers vreo 200 m de vorbă. M-a întrebat dacă mă mai gândesc acasă. El spune că i s-a făcut dor de toți și chiar de sat.** Draga mea Getuță, poți să-mi scrii imediat ce primești aceasta pe adresa de pe verso. Până o vei primi și răspunde cred că vine și prima zi de școală a lui Puiu meu cel drag care mă interesează mult de tot”. ... „Cine știe ce viață veți duce la iarnă” ... se îngrijorează tatăl ajuns pe frontul rusc. Cei doi frați se întâlniseră întâmplător pe Frontul de Est, la mii de kilometri de casă, doar pentru câteva minute, și vorbiseră despre dorul de casă.

---

⁴ Regimentul 34 Infanterie, parte a Diviziei 9 Infanterie, a mărșăluit timp de șase săptămâni până la linia frontului.

Ce muncite în trupa
dragostea și amintirile, fete! Dragii mei.
După un interval de 5-6 zile, am putut
de răgaz ca să-ți pot comunica câte ceva. În prezent
calătoria cu trenul de pe linia de S.C. și am
pe acea de infanterist pe care o știu cum este.
Eu sunt sănătos, lucru pe care vi-l doresc cu
tot dragul și vouă. Marșurile nu mă obosesc fiindcă
sunt f. bine echipat și sper că până la urmă mi
va fi tot așa. Sunt acum departe de țară, dar de
voi, în liti mei sunt aproape de tot. Sufletește nu
m'am despărțit de voi. Tot 30. e. m'am întâlnit pe
aici prin Rusia cu fratele Ilie care este sănătos. Am
mers vreo 200 m. de vorba. M'a întrebat dacă mai
mă gândesc acasă. El spune că i-s'a făcut dor
de tot și chiar de sat. Draga mea Gătuța poți să-mi
scrii imediat re primești aceasta, pe adresa de pe verso.
Până o voi primi și răspunde vrad că vine și primă
fi de școală o lui Dănu meu ref drag care mă interesează

La 30 septembrie 1940, epistola începe cu rugămintea către soție de a-i trimite, într-un pachet, 500 de țigări. „Azi am ajuns și poposit pentru jumătate de zi undeva în Rusia și profit de timp pentru ați scrie. Imediat ce voi afla că se pot trimite colete pe front voi cere și eu câte ceva”. Marșurile sunt grele, dar le face față. Notează o nouă întâlnire cu fratele său: „Aseară m-am văzut și cinstit cu fratele Ilie”, după 10 zile de la prima întâlnire întâmplătoare.

La 6 octombrie 1942, Nicolae Carabulea îi scria soției: „**Puiu tatii ce face? Cum merge cu școală. Sigur acum e și el școlar. Cum a fost impresionat de prima lui zi de cultură?** Ți-am scris să-mi trimiți 500 de țigări „Dorobanți”. Le aștept. Dacă n-or merge vor veni înapoi și negustorii le vor primi contra cost. Aștept tot felul de vești. Vă îmbrățișez cu toată dragostea”.

Veștile de acasă și pachetele cu hrană sau țigări ajungeau greu sau deloc deoarece compania și regimentul sergentului Carabulea se aflau în mișcare spre aliniamentul frontului și apoi pe front.

Pe cartea poștală din 6 octombrie 1942, cineva a adăugat în creion „Spre Stalingrad”, probabil cineva care s-a aflat în posesia acestor cărți poștale ajunse la anticariat și care nu știa că Regimentul 34 Infanterie „Constanța”, ce făcea parte din Armata 3 Română, nu a luptat la Stalingrad, ci la Cotul Donului până în ianuarie 1943, când a fost trimis să asigure ordinea în Transnistria. Același regiment a fost trimis, după periplul de pe Frontul de Est, să apere litoralul Mării Negre, din septembrie 1943 și până la 23 august 1944.

Pachete de acasă

În epistola din 12 octombrie 1942, apare adresa trimițătorului „Plot. T.T. N. Carabulea, Regimentul 24 Infanterie, Batalionul II, compania a 5-a, oficiul poștal nr. 107”, iar sergentul povestește că nu și-a mai întâlnit fratele, pe Ilie, de 10 zile, că erau departe unul de celălalt și că el era sănătos și făcea față tuturor greutăților. Singurul lucru pe care-l scrie despre locul în care se afla este „eu sunt în câmp”, respectând cu strictețe cerințele cenzurii militare.

În cartea poștală din 18 octombrie 1942, plutonierul Carabulea își anunță soția „Azi am primit o scrisoare dela tata ... S-a comunicat la Radio că se pot trimite colete de 5 kg indiferent de conținut, dar nealterabil. Se trimit și dela Poștă. La fel și lui Nachiu”. Propagandă sau fapt real, cert este că plutonierul nu primise niciunul din coletele trimise de soția sa. Lucru de care se plânge este mai ales legat de mult râvnitele țigări, și își roagă soția să-i trimită prin Crucea Roșie pachet, compania sa având, la primăria din localitate, un oficiu al Crucii Roșii. „Aș vrea să-mi trimiți puțini zahăr, niște biscuiți care țin și niște brânză tare opărită în zer și țigări dacă n-ai trimis ... Tu știi ce poște am, vezi până la câte kg merg coletele. Dacă vin trimite-mi o sticlă de rom și coniac”.

La 23 octombrie 1942, plutonierul se afla pe front, nu primise niciun pachet, iar la cele cerute în cărțile poștale anterioare adaugă: „pune și o turțioară făcută de mama poate ține ... Am nevoie de câteva baterii pentru lanternă”. Cererile de hrană domină toate epistolele trimise, precum și cele de țigări, dovadă a faptului că foametea creștea, posibilitățile de aprovizionare erau reduse, iar soldatul român își dorea hrană pentru a rezista. Soldații erau încurajați să scrie și să trimită cărți poștale acasă pentru a le menține moralul, dar pachetele mult râvnite soseau rar sau deloc, cel puțin în cazul locotenentului nostru.

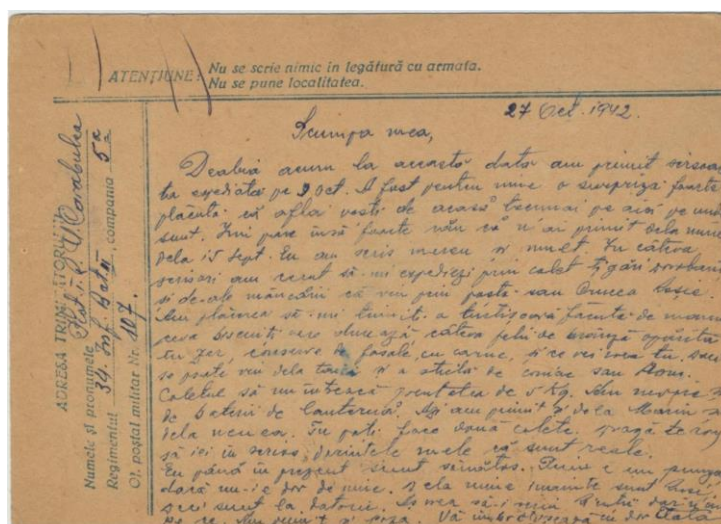
„Nachiu e bine (nepotul de frate). De Ilie și Ispas nu știu. Cu Ispas s-a întâlnit un ostaș de la noi acum o săptămână. Era foarte ușor rănit. Cred că s-a făcut bine dintr-un pansament. Puică scumpă, satisface-mi în limitele posibilităților dorințele. Ai grijă la ambalat. E bine în cutii și scrie-mi”.

Cartea poștală militară pe care scria la 23 octombrie 1942 era germană, cu timbru german, reprezentându-l pe Hitler. Pentru a se asigura că epistolele trimise ajungeau la destinație, plutonierul evita, de când se afla în Rusia, să facă orice referire la bătăliile propriu-zise, la viața în tranșee și nu pomenește nicio localitate prin care a trecut.

În toamna anului 1942, situația trupelor române era deosebit de grea. Lipsa armamentului, a hainelor groase și a hranei afecta moralul soldaților și ofițerilor români, iar cele șase săptămâni făcute pe jos în marș până la linia frontului îi epuizaseră fizic. La toate acestea se adăugau luptele propriu-zise și numărul mare de morți și răniți dintre soldații români.

Laitmotivul corespondenței soților Carabulea era reprezentat de doritele pachete cu mâncare și mai ales țigările, astfel că la 27 octombrie 1942, în cartea

poștală militară trimisă, plutonierul își anunță soția: „Deabia acum la această dată am primit scrisoarea ta expediată la 2 octombrie. A fost pentru mine o surpriză foarte plăcută să aflu vești de acasă tocmai pe aici pe unde sunt. Îmi pare rău că n-ai primit dela mine dela 15 sept. Eu am scris mereu și mult. În câteva scrisori am cerut să-mi expediezi prin colet țigări „Dorobanți” și de-ale mâncării că vin prin poștă sau Crucea Roșie. Am plăcere să-mi trimiți o turtișoară făcută de mama, ceva biscuiți care durează, câteva feli de brânză opărită în zăr, conserve de fasole cu carne și ce vei vrea tu. Dacă se poate vin dela taica și o sticlă de coniac sau rom”. Neputându-i povesti desfășurarea războiului, îi spune doar „de la mine înainte sunt ruși. Deci sunt la datorie ... Am primit și poza. Vă îmbrățișez cu drag tata” (vezi foto).

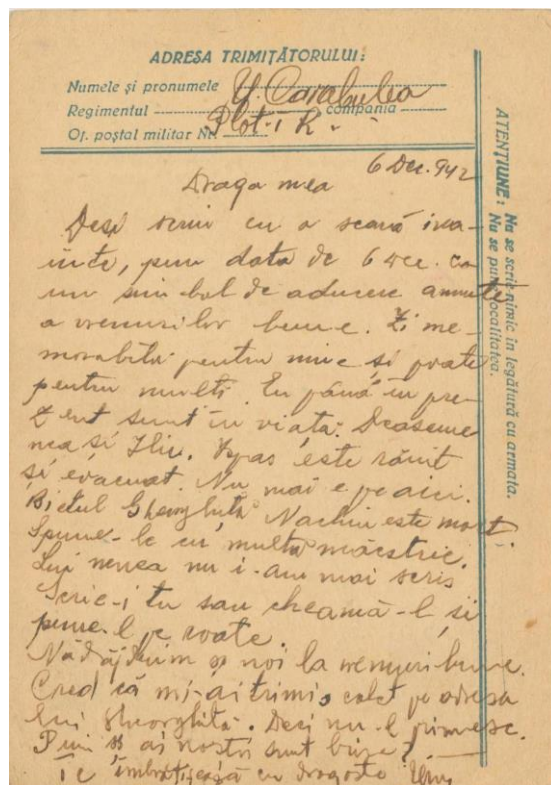

În acest set de scrisori, există una, datată 5 decembrie 1942, ce a fost scrisă de către Petre Marin, fratele Georgetei Carabulea. Petre Marin făcea parte din „Comandamentul Militar U Serviciul Radio, cu adresa la oficiul poștal militar nr. 49”.

„Dragă surioară am primit c.p. de la tine abia după o lună de zile și mi-a părut nespuse de bine, fiindcă e mare lucru să primești pe aici câte o scrisorică dela frații. Eu sunt bine sănătos și sper ca peste vreo două luni să ne reîntoarcem în țară”. Îi povestește întâlnirea cu un învățător pe nume Cantaragiu, „era la un spital de campanie rănit la o mână ... El știa de Nicu unde se găsește precis, unde știi și tu, însă la nord. Atunci eu eram departe de el la 100 km. însă nu mă puteam duce să-l văd. Acum sunt în altă parte și m-am depărtat mult. Când îmi scrii nu mai pune localități și alte chestii, eu mă mir cum a ajuns la mine c.p. dela tine, nu e voe”.

La 6 decembrie 1942, de Sfântul Nicolae, plutonierul Carabulea povestește printr-o altă carte poștală militară „Eu până în prezent sunt în viață. Deasemenea și Ilie. Ispas este rănit și evacuat. Nu mai e pe aici. **Bietul Gheorghiță Nachiu este**

mort⁵. **Spune-le cu multă măiestrie.** Lui nenea nu i-am mai scris. Scrie-i tu sau cheamă-l și pune-l pe roate... Nădăduim și noi la vremuri bune”.

În epistola din 7 decembrie 1942, tonul devine din ce în ce mai trist și pe alocuri chiar dramatic: „Scumpa mea, la o lumină slabă dar într-o casă omenească caut să-ți răspund la c.p. din 30 octombrie primită de mine pe data de 6 dec. adică de ziua mea ... **Draga mea sunt fericit că trăiesc până în prezent.** Dorul de voi mă zdrobește, dar n-am ce face. Văd că-mi scrie și tata că mi-a trimis colet prin Crucea Roșie. Tu, de asemenea zici că mi-ai expediat țigări. N-am primit nimic până acum. Dacă mi-ai expediat pe adresa lui Gheorghita mă tem că nu le oi mai primi **fiindcă bietul Gheorghita a trecut în lumea celor drepți. Ce grozăvie! Ah nenea! Îți dai seama ce înseamnă aceasta**”.

Ultima carte poștală militară, datată 11 decembrie 1942, narează „**Iarna rusească a început în toată forma și eu rezist.** Am de aci cam tot ce mi trebuie.

⁵ Consultând listele celor căzuți pe Frontul de Est în cel de-al Doilea Război Mondial l-am găsit soldatul **Nacu Gheorghe** la poziția 164 a listei soldaților români căzuți și înhumați în cimitirul din Karlovka, raionul Kirovski, Crimeea, Ucraina. Nu am găsit nici un soldat căzut cu numele de **Nachi Gheorghe** <https://once.mapn.ro/pages/view/97>

Tu nu te îngriji. N-am primit până acum niciun colet. ... Sunt în așteptarea coletului cu alimente acum. ... Se zice că se fac inspecții speciale pentru gr. II. în lipsa celor de pe front. Eu am dosarul gata. Dacă o poți cere bine, nu eu dau aici examene grele. Mă interesează ce poți face cu nenea pentru mine. ... Nu știu Doamne când va veni vremea să ne vedem. Mi-e dor de o masă de acasă, stând și eu alături de ai mei cei dragi. ... Ispas e rănit și este în spital. Ilie e sănătos. Cu toată dragostea, Nicu”.

Analizând cartea poștală din 11 decembrie 1942, observăm că aceasta este un tipizat ce are un timbru cu regele Carol al II-lea, care abdicase și plecase din țară de mai bine de doi ani. Nu știm dacă este o curiozitate sau o raritate, explicația plauzibilă fiind aceea că, neavând posibilitatea de a trimite pe front mai multe cărți poștale tipizate tipărite ulterior abdicării lui Carol al II-lea, erau acceptate să circule și cele dinainte de august 1940.

Istoria familiei Carabulea, surprinsă în cele 25 de cărți poștale, a fost istoria a zeci de mii de familii din România și din întreaga lume, despărțite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Epistolele trimise acasă de Nicolae Carabulea refac traseul Regimentului 34 Infanterie, dar prezintă și speranțele, sentimentele, temerile și nevoile soțului plecat pe Frontul de Est și care a luptat în bătălia de la Cotul Donului și, în același timp, viața în timp de război a unei familii din județul Constanța.

Frații Carabulea au supraviețuit Frontului de Est. Nu am găsit nicio informație legată de decesul pe front al lui Nicolae Carabulea sau al fratelui său, Ilie Carabulea. Aceștia nu apar pe listele celor căzuți pe Frontul de Est. Supoziția noastră se bazează și pe faptul că în ianuarie 1943, la o lună de zile după ultima carte poștală trimisă de Nicolae Carabulea, soției sale, Regimentul 34 Infanterie „Constanța” – ce a suferit mari pierderi de vieți omenești în lunile de război în linia întâi – a fost trimis să asigure ordinea în Transnistria, iar din septembrie 1943 și până la 23 august 1944 a participat la apărarea litoralului Mării Negre.